

Heerlijk huiselijk getuttel

Ankie: 'Dan zullen we het maar weer doen zoals jij het wilt, hè?'

THEATER Echt iets om naar toe te leven van Arjan Ederveen, door Toneelgroep Amsterdam, regie: Gerardjan Rijnders. Gezien: 17/4, Stadsschouwburg, daar t/m 23/4. Tournee.

Kostuumontwerper Arno Bremers heeft wonderen verricht. Joop Admiraal is veranderd in een frêle vrouw met kort rood haar, smaakvol gekleed in een makkelijk zittend bruin pak. Jo heet ze. Of zo wordt ze genoemd door haar vriendin Ankie, kinderboekenschrijfster van de beroemde *Pinkeloentje*-serie.

Ankie is ook een fijne creatie. Arjan Ederveen is omgetoverd in een boomlange vrouw met flinke heupen en flinke kont. Ze heeft half-lang haar, draagt een vierkant bril, een rode broek, een paars vestje over een bloemetjesblouse en rode gezondheidssandalen.

Maar het best gelukt is nog wel Marijke, de uitgeefster van Ankie. Raymonde de Kuyper heeft Xandra Schutte-haar: zwart met een gestileerd dotje grijs erin. En ze draagt leren rokken. Typisch een uitgeefster. Je hebt sowieso het idee dat je alle drie de vrouwen wel eens gezien hebt, zo geloofwaardig komen ze over.

Het drietal brengt de dagen door in de boerderij van Ankie en Jo. De schrijfster is stervende. Op verzoek van Marijke en Jo, die een geheime

verhouding hebben, zal ze nog één Pinkeloentje schrijven. Ankie is alleen zo geobserveerd door seks en de dood dat Pinkeloentje masturberend en afscheid nemend door het leven gaat.

Je boek bevat nu nog te veel ingrediënten, geeft Marijke als kritiek. En dat is eigenlijk ook de kritiek die je zou kunnen leveren op *Echt iets om naar toe te leven*. Een morfinesprookje noemen de makers van het stuk het. Maar het is

ook een blijspel, en dramatische scènes zijn er ook. Maakt allemaal niet uit, maar de kwaliteit van het stuk is erg wisselvallig.

Ederveen heeft *Echt iets om naar toe te leven* geschreven. Hij heeft prachtige vondsten gedaan, maar hij heeft ook ideetjes met een zekere gemakzucht uitgewerkt.

Het stuk bevat wonderen van subtiliteit. Admiraal en Ederveen komen op in het realistische decor, dat is de achterkant van een verbouwd boerderij, knus begroeid met een klimop, en met authentieke groene luiken. Binnen enkele ogenblikken weet je hoe de verhouding tussen Ankie en Jo is en wat

hun verschil in karakter is.

Er komt een verbouwing aan en Jo wil aluminium deuren die automatisch openen. Lekker makkelijk voor als Ankie straks in een rolstoel zit. Ankie wil sfeer, maar ze geeft de strijd als snel op: "Dan zullen we het maar weer doen zoals jij het wilt, hè?" Ankie bevrijdt een vlieg uit de keuken. Jo trapt de vlieg dood. En als de verbouwing is doorgesproken, drinken de vrouwen een glas witte wijn. Ankie kiest zorgvuldig het volste glas. Dat soort details zijn uiterst komisch, zeker omdat alle drie de acteurs zijn begiftigd met een briljant gevoel voor timing.

Maar het stuk verzandt hier en daar ook in onderbroekenlol. Ankie heeft gedroomd dat Jo werd gevingerd door Barend en Van Dorp en Jan Mulder. Grappig genoeg, maar de mop wordt wel over een heel groot oppervlak uitgesmeerd. Het woord klaarkomen gaat ook wat al te vaak gepaard met een knipoog in *Echt iets om naar toe te leven*. Misschien een dijenkletser in de kroeg, in de Stadsschouwburg valt-ie een beetje dood. Toch is *Echt iets om naar toe te leven* wel echt iets om naar toe te leven. Al was het alleen maar om het huiselijk getuttel van Ederveen en Admiraal als stelletje te zien.

MAARTJE DEN BREEJEN